

κῶν δργάνων καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν. Ἐπιφυλαττό-
μεθα δὲ ἐν εὐθετωτέρᾳ περιστάσει νὰ ποιήσωμεν ἐκ-
τεταμένως λόγον ίδια περὶ ἑκάστου αὐτῶν.

Ἀνάγλυφον ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Ἐν τῷ μουσείῳ τοῦ Λούβρου.

‘Ραούλ Ροσσέτ τὴν 30ην ἀπριλίου 1831. «Τοῦτο εἶναι, εἶπεν, ἀνάγλυφον καλλίστης τέχνης παριστῶν τὴν Ἀθηνᾶν καὶ οὐδεμίαν σχεδὸν ὑποστῶν φθοράν. Ἡ θεὰ καθήτεαι ἐπὶ βράχου στηρίζομένη ἐπ’ αὐτοῦ διὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἐνῷ ἡ δεξιὰ ἔξηπλωμένη ὑπὸ τὸ στήθος ἔκρατει κ.λάδον, πιθανῶς ἐλαῖας. Κατὰ τὰ φαινόμενα δὲ ὁ κλάδος οὗτος, δην ἐδείκνυεν εἰς τι πρὸ αὐτῆς πρόσωπον ὅπερ δὲν θὰ ἦτο ἄλλο ἢ ὁ Ἡρακλῆς, ἣ τὸ κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ· καὶ δοῦτος εὐρέθη ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου ἐδάφους φύλλον ἐλαῖας ἐπίχρυσον ὅπερ θὰ ἀνῆκεν εἰς τὸν κλάδον τούτον· καὶ ἡ θελογίουσιου δένδρου ἀνεφέρετο ἀναμφίβολως εἰς τὴν ἀρχαίαν παραδοσίην περὶ ἣς δημιεῖ ὁ Πινδάρος καὶ ἡτοις ἀπεδίδει τῷ Ἡρακλεῖ τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσαγωγὴν τῆς ἀγριελατίας, εἰς τιμὴν τῆς ὀποίας μετεχειρίζοντο κλάδον αὐτῆς διὰ τοὺς πρώτους τῶν Ὀλυμπιονικῶν στεφάνους».

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΦΟΝΚΗ.

ΔΑΒΙΔ ΛΙΒΙΓΚΣΤΩΝ.

(συνέχεια καὶ τέλος ἡδε ἀριθ. 7).

Τὴν 1ην μαρτίου 1858 ἀνέυρισκομεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἀφρικανικῆς παραλίας· ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην συνοδεύουσεν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Καρόλου καὶ δύο σοφών τῶν καὶ Kirk καὶ Thornton. Ἡρχεσαν τὴν ὁδὸν τῶν καὶ μετ’ οὐ πολὺ ἐφθασαν εἰς τὰς συμβολὰς τοῦ Ζαμβίρα καὶ Χιρῆ ποταμοῦ τὸν ὅποιον ὁ ιατρὸς εἶχε σκόπον νὰ ἀνατρέψῃ καὶ ὅστις ὑπῆρχε δι’ αὐτὸν αἴτιος μεγάλης ἀνακαλύψεως δηλ. τῆς λίμνης Νιάνστης ητοις ἐκτείνεται πρὸς βορράν εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν περίπου λευγάν. Διαφύγων τὰς προσειδόλας τῆς νόσου, τὰ βέλη τῶν αὐτοχθόνων καὶ τοὺς ὁδόντας τῶν θηρίων ὁ Διβιγκστὼν ὥφειλεν ἔτι νὰ διατρέψῃ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ πνιγῇ. Καταληφθεὶς ἐν τῷ μονοξύλῳ του ὑπὸ τρομεροῦ ὄρχυγοτάγγου ὑπῆρχεν ἐπὶ ὥρας τὸ παίγνιον τῶν μανιωδῶν κυμάτων. Τὸ πλοάριόν του ἐστρόβιλοντεν ὡς τεμάχιον ἀχύρου ἐπὶ τῆς ἀφρώδους ὁφρύος τῶν κυμάτων, κατερχόμενον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, δῆπος ἀναφανῆ εὐθὺς πάλιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς κύματος. Οἱ ἐν αὐτῷ δυστυχεῖς ἔθεωροιν ἐσαυτοὺς ἀπωλολότας, πλὴν ἡ θεία Πρόνοια ἐπέστελεν ἐπὶ τῶν ἀνθρωπῶν αὐτῆς· καὶ ὁ ιατρὸς ἡδυνθή τέλος νὰ ἀποβιβασθῇ μὲ τὴν καρδίαν πλήρη ζωηρᾶς πρὸς τὸν Θεόν εὐγνωμοσύνης.

Τυχῶν ἐγκαρδίου παρὰ τοῖς παροχθίοις κατοίκοις ὑποδοχῆς ὁ Διβιγκστὼν ἐπικνέλαβε τὸν πρὸς τὸν Ζαμβίραν. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1859 ἐφθασε πάλιν τὸν πόταμὸν τούτον· ἀλλ’ οἱ ὁδοπόροι ἡγακάσθησαν νὰ ἔξακολουθήσωσι τὴν ὁδὸν τῶν πεζῶν διότι εὐρέθη ὅτι τὸ ἄχρις ἐκεῖ κομίσαν αὐτοὺς ἀτμόπλοιον ἔκαμψενεντέρα.

Μετ’ ὀλίγον ἐφθασαν εἰς τοὺς δύνομαστοὺς καταρράκτας τοὺς παρὰ τοῖς αὐτοχθονοὶς γνωστοὺς ὑπὸ τὰ ὄνομα Μοζί-σα-τονύά τουτέστι παταγώδεις ἀτμοί, εἰς οὓς κατόπιν οἱ Ἄγγλοι ἀπέδωκαν τὸ ὄνομα τῆς Βασιλίσσης των. Οὐδεμία περιγραφὴ δύναται νὰ ζωγραφίσῃ τὸ ἔξοχον μεγαλεῖον τοῦ ἐκπληκτικοῦ ἐκείνου θεάματος. Οὐδεμία περιγραφὴ δύναται νὰ μᾶς δώσῃ νῦξιν καν τῆς ἀπεράντου ταύτης ὑδατίνης ὄθηντος, ἡτοις ἔχουσα πλάτους μιᾶς καὶ ἡμισείας λεύγης, κρημνίζεται εἰς ὑψούς μεζονος τῶν τετρακοίνων ποδῶν εἰς γιγάντιον ρῆγμα βράχων Νησίδων τι τέμνει τὸν καταρράκτην εἰς δύο. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ὁ ἐκπεπληγμένος ὁφθαλμὸς βυθίζεται μέχρι τοῦ βυθοῦ τῆς ἀβύσσου δύνειν ἀνυψοῦνται πέντε ἀτμώδεις στῆλαι, ἀς ὁ ἀνεμός σχηματίζει εἰς θόλους καὶ ἀνωθεν τῶν ὅποιων παιζόνται χιλιάδες ποικιλοχρόων τοξων. Περικλείσατε ὅλα ταῦτα περὶ πλουσιωτάτην βλάστησιν καὶ ἐνώσατε

μετ' αὐτῶν τὴν καταπληκτικὴν τοῦ καταρράκτου βούν, καὶ τότε θέλεται ἐννοήσει διατί ἐπὶ τῇ θέᾳ ταῦτῃ ὁ Λιβυγκοτῶν ἀνέρας: «Οὐδέποτε Βύρωπαῖς διελογίσθη εἰκόνα τοιαύτην· οἱ ἄγγελοι αὐτοὶ ὑποχρεοῦνται νὰ κρατήσωσι πρὸ αὐτῆς τὴν πτῆσιν τῶν σπώς θαυμάσων αὐτήν». Αμα τῇ ἐπιστρφῇ του ἐκ τῆς ἐκδρομῆς ταῦτα, πῆται ἦτο ὁ πρόδρομος τοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ὁδοιπόρος ἐπειδιζάσθη ἐκ νέου διὰ τὴν Ἀγγλίαν.

Ἐν τῇ περιηγήσει ταῦτη ἡδυνήθη γὰρ μελετήσῃ, ἐκτεταμμένως τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εἴχεν ὥθησει τὸν τόπον ἢ σωματεμπορία τῶν μαύρων. Ἡμέραν τινα εὑρίσκετο ἐν τινι χωρίῳ ἐν ᾧ εἶχε λάθει χώραν αἰχμαλωσία δούλων. Δὲν ἔβλεπε τις ἡ πτώματα κατακλύπτοντα τὸ ἔδαφος τῶν πέριξ πόλεων καὶ κοιλάδων καὶ ὅστα ἀπογεγυμνωμένα καὶ λευκαινόμενα ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ήλιου: ἐπαῦθα κατέκει ἀλλοτε φιλή πολυάριθμος· ἡς ἀπαντες οἱ ἐπιζώντες εἴχον ἀπαχθῆ δοῦλοι. Πρὸ τῶν τοιούτων θαυμάτων ἡ καρδία τοῦ περιηγητοῦ ἡμασσε: δὲν θ' ἀνέπνεεν ἐλευθέρως ἢ διὰ ὁ εὔεργετικὸς πολιτισμός ἥδεις θέσει πέρια εἰς τὰ φρικώδη ταῦτα κακουργήματα· καὶ ἡ ίδεα τοῦ γὰρ ἀφιερώση τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τῆς ἀγάπης ἐστερεοῦτο ἐπὶ πλέον εἰς τὸ πνεύμα του. Τὸ ἔρευνθήσειν τὸ τέως ἀγνωστον μέρος τῆς Ἀφρικῆς ὅπερ δ Νείλος, διέγειρε οὐτος ποταμὸς, οὗτινος αἱ πηγαὶ ἡσαν εἰσέστη ἀγρωστοῖς, ἥδεις θέσει εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τῆς Αἰγύπτου· τὸ γάνοντο εἰς τὸ εὐρωπαϊκὸν ἐμπόριον ὅδον γένει ἔξασταλίζων οὕτω καὶ ὅδον πρὸς εἰσαγωγὴν τῶν εὐαγγελίου καὶ τὸ γὰρ λύσιν ἐν τῶν μεγαλειτέρων τῶν νεωτέρων χρόνων προβλημάτων, ἀγκαλύπτον τὰς πηγαὶ του ποταμοῦ τούτου, οὗτινος κατ' ἀρχαῖαν παραδοσιν ἡ κεφαλὴ ἐπανεπάνετο ἐπὶ τῶν ὄρέων τῆς Αἰθιοπίας ταῦτα ὑπῆρχαν τὰ ἀντικείμενα τῆς φιλοδοξίας τοῦ Λιβυγκοτῶνος.

Ἐν Βούρτων, Σπήλαι, Δίζαν, Βάκερ καὶ Γράντ ἀτρόμητοι καὶ ἀκάματοι περιηγηταὶ εἴχον ἥδη ἀνατρέψη τὸ ρεύμα τοῦ Νείλου. Παρὰ δὲ τὸν ισημερινὸν εἴχον ἀνακαλύψει πολυαριθμούς λίμνας τὴν τοῦ Ἀλεξανδρείας, τὴν Βικτωρίαν Νιαζάν καὶ τὴν Ταρκανύκαν. Ποία διώκεις ἡ μεταξὺ αὐτῶν σχέσις; Ὁ Νείλος ἔρεχεται ἐκ τῆς λίμνης τοῦ Ἀλεξανδρείας ἀλλὰ μήποις ἔχει μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένην πηγὴν. Τοιαῦτα ἡσαν τὰ τιμέρευνα τότε θέματα.

Τῷ 1866 ὁ ιατρὸς ἐπανῆλθεν εἰς Ἀφρικὴν τὸν τόπον τούτον, διὰ ἡδύνατο τῷ ὄντι νὰ θεωρῇ ὡς δευτεραν αὐτοῦ πατριόλα. Οὐδόλως προύτιθετο νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν αὐτὴν τῶν προκατόχων αὐτοῦ ὅδον θέλων ἀπ' ἐναντίας νὰ φέρῃ πρὸς νότον τὰς πηγὰς τοῦ αἰγυπτίου ποταμοῦ ἀγκαλώσας ὅθεν τῆς Ζαχίζιοφρης μετὰ συνοδείας τριάκοντα ἀνδρῶν ἔφθασεν εἰς τὴν ἔκβολὴν τοῦ Ροβούμα. Ἀνῆλθε τὸν ποταμὸν τοῦτον μέχρι τῆς περὶ τὴν Νιάνσαν λίμνην χώρας, ἀλλ' ἐνταῦθα δικρός στρατός τοῦ ἐνεκατῶν κινδύνων καὶ τῶν κοπων τοιούτου ταξειδίου ε-

δραπεύεται εἰς συνόλῳ οὕτως, ὥστε ὥραιαν τίνα, ἡμέραν ἔγερθεις ὁ Λιβυγκοτῶν εὐρέθη μόνος. Κατώρθωσε νὰ σχηματίσῃ νεον στρατὸν καὶ κατὰ τὸν δεκέμβριον τοῦ 1866 τὸν βλέπομεν διατρέχοντα τὸ μεταξὺ τῶν λιμνῶν Νιάνσας καὶ Ταρκανύκης. Ἐπὶ δύο διλόχηροι ἔτι ὁ ἀκάματος περιηγητής ἐπλανᾶτο εἰς τὰς ἀπεράντους ταύτας ἐρημίας, ἐπιδοθεὶς ιδίας εἰς τὴν μελέτην ποταμοῦ τίνος ὄνομαζομένου Χαμένζι, διὰ ἐνομίζειν ὅτι εἶναι ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν Ζαμβίρων, ἀλλ' ὅστις μετ' αὐτὸν φύνεται ὡς ὁ κύριος τοῦ Νείλου βροχίων. Ἐξῆταισεν ἐπίσης τὰς ὄχθας τῆς Ταρκανύκης. Δὲν ἀπεῖχεν ἥδη ἢ πεντήκοντα ἢ ἐξήκοντα λεύγας τῶν χωρῶν διὰ διὰ πεσκέφθη, ὅτε ἡ συνοδεία του τὸν συγκατέλειψεν ἐκ νέου. Μόνος, στερούμενος παντὸς μεσου ὑπάρξεως, ὥφειλε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ ὄχην του· καὶ κατὰ τὸν Ὁκτώβριον τοῦ 1871, εὑρίσκετο πάλιν, ἐν Οὐζίζι ἐπὶ τῶν ὄχθων λίμνης περὶ ἡς κατόπιν θέλω διμιλήσει.

Οι ἀνδρες οὗτοι τῆς συνοδείας του, οἵτινες τὸν ἐγκατέλειψαν διέδοσαν τὴν περὶ τοῦ θαυμάτου του φήμην. Η εἰδοποιοὶ αὐτὴ αντήχησε καὶ ἐν Εὐρώπῃ: δὲν ἡζευρέται τις τί να σκεφθῇ πλέον. Τότε διευθυνθήσει μεγάλης τινὸς ἐφορμερίδος τοῦ Κήρυκος τῆς Νέας Σόρκης κ. Bennet ἀνέθηκεν εἰς τὸν κ. Στάνλεϋ νὰ ἀνεύρῃ τὸν Λιβυγκοτῶνα καὶ νὰ φέρῃ εἰς αὐτὸν συγχρόνως πληθύνον ἀντικειμένων ὡν ἐκείνον ὅτα εἴχεν ἀνάγκην. Ο Στάνλεϋ ἐξετάζεται τὴν ἀποστολήν του μετὰ τόλμης καὶ θάρρους ἀπίστευτου· ἔφθασεν εύτυχως εἰς Οὐζίζι καὶ ἡδυνήθη τέλος νὰ θλίψῃ τὴν χειρα τοῦ δόκτορος εἰς ἀναζήτησιν τοῦ διοίου ἥλθε ἀπὸ τόσω μακράν. Ο ιατρὸς εἴχε γηράσει· τὸ μέτωπόν του ἦν ἐφουτιδημενον, δι μεταξειδώντος καὶ τρύχες του εἴχον λευκανθῆ. Οία χαρὰ ἀπροσδόκητος διὰ αὐτὸν τὸ γὰρ δεκτήρη ἐπίσκεψιν ἀδελφοῦ Εὐφρατοῦ παρ οὐ νὰ μάθῃ ὅτι δὲν ἐληγμονήθη.

Ἄφ' οὐδὲ διέτρεψαν διμοῦ ἐπὶ τιγας μηνας τοὺς πέριξ τόπους οἱ δύο φίλοι ὥφειλον τέλος νὰ χωρισθῶσι τὴν 22 Φεβρουαρίου 1862· δι αγναπτοκριτῆς τοῦ Κήρυκος τῆς Νέας Σόρκης ἐγκατέλειπε τὸ Οὐζίζι ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὴν παραλίαν, ἐν ᾧ ὁ ἡρωϊκὸς περιηγητής μας ἐπανελαμβάνει τὴν πρὸς τὰς ἀνακαλύψεις του ὅδον. Ἄλλ' ἡ ὑγεία του ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκλογεῖτο. Ἐξαρθρημένος ὑπὸ τοῦ κόπου καταβεβλημένος ἐκ τῶν πυρετῶν, ἐπέτυχε τέλος διηθῶν τὰ πέσοι τῆς Βακκουόλης λίμνης ἐκτεταμένα ἐλη νὰ φάσῃ εἰς Ιλαλα, χωρίον πολυπληθες πρὸς νότον τῆς λίμνης πρωτεύουσαν Σουλτάνου. Πλὴν αἱ δυνάμεις του εὐρισκούνται εἰς τὸ τέρμα των καὶ ἐγένετο ανάγκη νὰ τὸν μεταφέρωσιν ἐπὶ εἰδούς φορεῖον.

Εἰς συμπληρώσιν δὲ τῆς διμετυχίας του δι Σουλτάνης τῆς Ιλαλα ἤγειτο νὰ θεωρῇ τὸν ἀσθενή· ἐπρεπεν ὅμεν νὰ τὸν μεταφέρωσιν τούγας τινας μακράν τοῦ ἀφιλοξένου τούτου τόπου. «Ἐκτισχεν καλύζην ἐκ δενδρῶν, ἐν ἡ ἐμεινεν ἐπὶ τινας ἡμέρας

εξηπλωμένος ἐπὶ ἀθλίου κραββάτου, παρ' ὃ δὲν εύρισκοντα ἡ οἱ δύο πιστότεροι δοῦλοι του Σούσσης καὶ Μαζέρας. Υπέφερε μετὰ γενναιότητος ἀξιοθαυμάστου¹ οὐδὲ ψιθυρισμὸς ἐξῆλθε τῶν χειλέων του. Πρωτάν τινα εἰσελθών εἰς τὸ δωμάτιον του ὁ εἰς τῶν ὑπηροτῶν εὗρεν αὐτὸν γονυπετή παρὰ τὴν κλίνην του. Κατ' ἀρχὰς ἐνύμιξεν ὅτι προσεύχεται ἄλλα μετ' οὐ πολὺ βλέπων αὐτὸν ἀκίνητον προσεκάλεσε τὸν συνυπρέτην του. Καὶ τῶν δύο δούλων αἱ φροντίδες ἀπέβησαν ἐπὶ ματαίῳ : 'Ο Λιβυκοτῶν εἶχε παραδώσει τὴν ψυχὴν εἰς ἔκεινον, διὸ τόσῳ πιστῶς ἐξυπηρέτησε πάντοτε. Ήτο ἡ 4η Μαΐου του 1873.

Τὸ σῶμα του παριχευθὲν τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν ὑπηρετῶν του, μετεφέρθη εἰς Ζανζιέραν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀγγλίαν ὅπου μετὰ πανηγυρικὴν κηδείαν κατετέθη ἐν τῇ μονῇ του Οὐστεμίνστερ εἰς τάφον φέροντα τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν.

ΔΑΒΙΔ ΛΙΒΓ ΣΚ ΤΩΝ

ΓΕΝΝΗΘΕΙΣ ΕΝ ΒΛΑΝΤΥΡ ΔΑΜΑΡΚΕΥΡ (Σκανδιν.)
ΤΗΝ 19 ΜΑΡΤΙΟΥ 1817.

ΑΠΕΘΑΝΕΝ ΕΝ ΙΑΛΑΔ (Χεντρικῆς Αρριάνης)
ΤΗΝ 4 ΜΑΪΟΥ 1873.

ΔΔΕΛΛΑΪΣ Σ., . . .

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΪΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Συνέχεια, ίδε ἀριθ. 6).

Τέλος μαγικὸν πλοιάριον, *Ellida* τὸ δποῖον δἘγιρ θεός θελάστιος κρυπτόμενος ὑπὸ μορφῆν ἀνθρωπίνην ἐδωρήσατο τῷ πάππῳ τοῦ Φριτιόφ εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς φιλοξενίας του. Τὸ πλοίον τοῦτο δομοῖον πρὸς δράκοντα εἶχε τὴν μὲν πρώραν ἐρυθρᾶν τὸ δὲ σκάφος πεποικιλμένον χρυσῷ καὶ κυανῷ καὶ τὸ πηδάλιον του παρίστα οὐράνια κατακεκαλυμμένην χρυσαῖς λεπίσι ἐν φερταῖς τοῦ μελανᾶ, κεκοσμημένα πορφύρᾳ σφρίνον πολὺ δημιούργειν τῶν τὸν ἀστὸν ἀνοιγόμενα πρὸς τὸν ἀνεμον.

Ἐξαιρούμενων τῶν βασιλέων δὸς Φριτιόφ ἡτο δπλουσιώτερος τῶν ἀνθρώπων. Η δὲ φρήν τῆς γενναιοψυχίας καὶ τῶν ἀρετῶν του ηὔχειν καθ' ἐκάστην. Δώδεκα εὑψυχοὶ ἀνδρες σύντροφοι τοῦ πατρός του ἦσαν σύντροφοι καὶ αὐτοῦ· ἀπαντεῖς ησαν ἡλικιωμένοι ἑκτὸς ἑνὸς, τοῦ Βιόρη, δεστὶς ἡτο χαρίεις ὡς παῖς, ἰσχυρὸς ὡς ἀντρὸς καὶ τοφὸς ὡς γέρων. Ο Βιόρη συνηύχειν μετὰ τοῦ Φριτιόφ ἀνέμιξαν ἀλλούτε τὸ αἷμα των ἐν τῷ αὐτῷ κρατῆρι συνομολογήσαντες ἀλληλοβοήθειαν ὥρκισθαι τὸν ἀμοιβαίναν συμμετοχὴν ἐν ταῖς εὐτυχίαις, καὶ ἀντίληψιν ἐν ταῖς δυστυχίαις ὥρκισθαι νὰ ἐκδικήσωσι τὸν θάνατον ἄλληλων.

Μεταξὺ τῶν ἀπείρων συγγενῶν, οἵτινες συνήχθησαν κατὰ τὴν τελετὴν τῆς κηδείας τοῦ Θόρστεν μόνος δὸς Φριτιόφ ἐφαίνετο τεθλιψμένος. Ἐκρόσσατο τοῦ νεκρού ηχοῦ καὶ τῶν ἐγκώμιών τοῦ τεθνεῶτος δακρυρρόῶν ἐκένωσε τὸ κέρας του εἰς τιμὴν τοῦ πατρός του καὶ ἐκάθισθη ἐπὶ τῆς ἕδρας τῆς τιμῆς τῶν Βίκιγκ, ητίς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης περιῆλθεν εἰς αὐτόν.

Αἱ ἑδομάδες ἐν τούτοις παρήχοντο καὶ μία μετὰ τὴν ἀλλή, τὰ δὲ ὄργανα εἰς μάτην ἀντηχοῦν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Φριτιόφ μάτην οἱ σκάλοι¹ ἐξύμνουν τὰ κατωρθώματα τοῦ Βίκιγκ. Η γῆ εἰχεν ἐξέλθει δυθαλῆς καὶ χλοερὰ ἐκ τοῦ χιονώδους σαβάνου της καὶ ἐπὶ τῆς κυνοδοκφούς θαλάσσης ὠλίσθανον κούφαι αἱ εὔστροφοι νῆσες· δὸς Φριτιόφ ἐθεώρει ἀδιάφορος τὰς κοιλάδας καὶ τὰ δάση. Ἀλλὰ τέλος ἦλθε καὶ δὲ ἀυτὸν ἡμέρα χαρᾶς. Ο Ελγ, δὸς Αλφράν καὶ η Ἰγγεδόργη ἀπεδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν του. Καθίμενος παρὰ τὴν ωραίαν νεάνιδα ἐσωπτρίζετο εἰς τὰ ἀγνὰ καὶ γλυκέα βλέψιματα τῆς χειρός. Όμιλουν περιτῆς παιδικῆς των ἡλικίας. — «Ἐν τοῖς ἀνακτόροις μας ἔλεγεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Βίλη δὲν είναι τόσῳ εὐάρεστος ἡ δικιονή δισταῦθα. Ο Ελγ είναι πολὺ τρχύς, δὸς δὲς Αλφράν λίαν ἀκηδής· ὡστε εἰς οὐδέτερον δύναμαι νὰ ἐμπιστεύω τοὺς πόνους μου. Αἱ περιστεραί, δὲς ἐξηγερώσαμεν ἔφυγον· διεσκορπίσθησαν· υπὸ τοῦ ιέρακος δὲν μένει ἡ ἐνζύμος. Λάβε ἐν ἐκ τῶν πτηνῶν τούτων· γνωρίζει πολλὰ καλῶς τὴν πρὸς τὰ ἀνάκτορα· κρύπτε ἐνίστε ἐπιστολὴν ὑπὸ τὴν λευκὴν πτέρυγά της. . . . Η Ἰγγεδόργη ἀνεχώρησε καὶ μετ' αὐτῆς ἡ εὐθυμία καὶ ἡ ἴλαρότης τοῦ Φριτιόφ· η Θίλιψ καὶ τὰ ὀνειροπολημάτα ἐπαγῆλθον εἰς τὸν νεανίαν πολεμιστήν, ἐνῷ τὸ ἀποσταλὲν πτηνόν δὲν ἐπαγῆλθεν ὅπως κομισῃ ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολὴν του νιοῦ του Θόρστεν.

ΔΥΟ ΛΙΓΗΣΙΣ.

— Τί ἔχεις λοιπὸν ἀετιδεῦ; εἶπεν ἡμέραν τινὰ ο Βιόρη τῷ Φριτιόφ· μὴ σοὶ λείπει τι; μήπως πάσχεις ἡ καρδία σου ἡ μήτως εἰναι ἡ πτέρυξ σου πληγωμένη; τί θέλεις; Ιδε τοὺς ἀνυπομονοῦτας ἵππους σου τοὺς κατάπιν τῆς λεπίδας των κράζοντας ιέρακας καὶ τὸ ἡγκυροβολημένον πλοίον σου ταλαντευμένον ὡς νὰ ἡτο ἔτοιμον εἰς ἀναχώρησιν. . . . Ἀλλ' ὅχι· ἡσυχάσατε ἵπποι, ιέρακες, πλοίον· δὸς Φριτιόφ δὲν ζητεῖ οὐδὲ κυνήγιον οὐδὲ πολέμους. Μεθ' δὲ ταῦτα ἀρέσκεται νὰ ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ ἀχύρου μᾶλλον ἢ ἄλλον που. . . .

(Ἐπεται συνέχεια).

· · · Ποιηταὶ τοῦ Βορρᾶ.

Συνδρομητοὶ ἐγγράφονται ἐν Κινσταντινούπολει πάρα τῷ κ. Α. Κ. Γεράρδῳ βιβλιοδέτρ Γάλατᾶ δόδες Γιοργανζίλιδο ἀριθ. 100.

Αἱ λύσεις τῶν αἰνιγμάτων τοῦ 7 φύλλου θέλουσι ἀγορασθεῖν εἰς τὸ 9.